

V kůži rytíře

Oldřiška Ciprová

bambóok

Ilustrace Lenka Němcová

V kůži rytíře

Oldřiška Ciprová

Ilustrace Lenka Němcová

© Grada Publishing, a.s., 2019
Text © Oldřiška Cíprová, 2019
Ilustrace © Lenka Němcová, 2019

1. kapitola

„Chyťte zloděje! Chyťte ho!“ zařval pekař, když zahlédl Sebastiana u svého stánku na tržnici.

Sebastian leknutím upustil velkou housku, kterou si právě bez zaplacení strkal do rukávu halenky. Zvedl oči a setkal se pohledem s rozrušeným pekařem. Sebastian se mu ani nedivil. Chodil do jeho krámků krást jídlo už od začátku jarmarku.

Podzimní trh byla ve Fragile velká událost nejen pro kupce, ale i pro drobné zlodějíčky, kterým Sebastian bohužel byl.

Každý rok se na velký trh sjížděli obchodníci i z větších vzdáleností a nabízeli běžně nedostupné zboží. K vidění byly i různé potulné atrakce, jako bylo lidové a loutkové divadlo, artisté, medvědáři nebo potulní malíři.

Sebastian se vždycky rád pouličním uměním pobavil, ale na trh chodil z úplně jiného důvodu. Bylo samozřejmě jen otázkou času, kdy bude pekař nebo někdo z dalších kupců bystřejší a chlapce přistihne při činu.

Sebastian se rychle rozhlédl a zjistil, že pekař na ně svým křikem přivolal nežádoucí pozornost dvou strážných, kteří stáli nedaleko, a teď se k Sebastianovi okamžitě vrhli.

Chlapec před nimi uskočil a rozběhl se. Nevěděl, kam běží, ale věděl, že musí strážné setřást. Nehodlal skončit v šatlavě jen proto, že už týdny neměl v ústech pořádné jídlo, a jinak než nečestným způsobem se k němu dostat nemohl.

Rozběhl se k padací bráně hradu. Nejvyšší čas, bylo už před západem slunce a padací mříž se touhle dobou zavírala, aby do hradu neprošel nikdo nežádoucí.

Mříž pomalu klesala.

Musím běžet rychleji, šlo Sebastianovi hlavou. Strach ho však zpomaloval. Srdce mu bilo v hrudi jako o závod. Utíkej rychle jako kuň!

Padací most se začínal zvedat.

Rychleji. Musím ještě přidat. Slyšel strážné, běžící za ním, utíkal, co mu síly stačily. Utíkal rychleji, než běžel kdy předtím, s hlavou skloněnou k zemi a nohama vířícíma prach, utíkal tak, jak se běží o život.

Na poslední chvíli se protáhl pod padací mříží. Vběhl na nádvoří plné lidí a konečně zpomalil, aby se mohl nadýchnout. Otočil se a s nelibostí zjistil, že pronásledovatelé jsou stále za ním. Vyčerpaně se nadechl. S pohledem stále upřeným na strážné nemohl sledovat cestu, a než sebral síly k dalšímu úprku, vši silou do něčeho vrazil.

Strážní byli v mžiku u něj.

„A máme tě!“ vykřikl první z nich a hrubě sevřel Sebastianovi rameno.

V Sebastianovi byla malá dušička.

Je se mnou konec. Hodí mě do šatlavy a tam shnijú. Roztrásl se strachy jako osika.

„Myslíte mého panaše?“ zaznělo najednou někde nad ním a on se teprve teď podíval, do čeho vlastně vrazil.

Muž, na první pohled urozený, se nad ním tyčil jako hora. Byl oblečený celý v černém a ledabyle se opíral o dvouruční meč. Sebastian si všiml obrovského prstenu s rudým kamenem, který měl rytíř na prstě, a v hlavě rychle vyčíslil jeho hodnotu.

Posunul se pohledem výš a zrakem se střetl s cizincovýmýma očima. Podvědomě udělal krok zpět. V jeho obličejí bylo něco, co mladému Sebastianovi nahánělo hrůzu. Nevěděl, jestli to byly oči, černé jako uhlíky, a nebo obrovská jizva, která vedla cizinci přes celý obličej. Vypadal jako ďábel.

Sebastian přesunul oči na urozcova koně. Ten vyhlížel jako stvoření noci. Očividně patřil člověku, který žil v temném neznámu, a jezdec, jemuž kůň patřil, vypadal téměř, jako by byl jeho přirozenou součástí. Urozenec byl také štíhlý a svalnatý s velkýma a silnýma rukama, které by dokázaly snadno někomu zlomit vaz. Sebastianův žaludek udělal přemet. Podařilo se mu vrazit do nejnebezpečnějšího člověka, kterého kdy viděl.

„Ten hoch je tvůj panoš, pane?“ zeptal se strážný a neohrabaně se poklonil. Z hlasu mu zaznívala nedůvěra, ale snažil se ji potlačit. Bylo zřejmé, že by nerad muži v černém odporoval.

Sebastian se s velkou obavou podíval děbloví do očí

2. kapitola

Strážní nic nenamítali a ponechali Sebastiana s černým mužem jejich osudu. Už z toho bylo patrné, že Sebastianův zachránce má nejspíš velkou moc, když nežádali jiné vysvětlení.

„Nuže... panoši,“ oslovil Sebastiana muž, „odteď budeš dělat všechno, co ti řeknu, a budeme si náramně rozumět.“

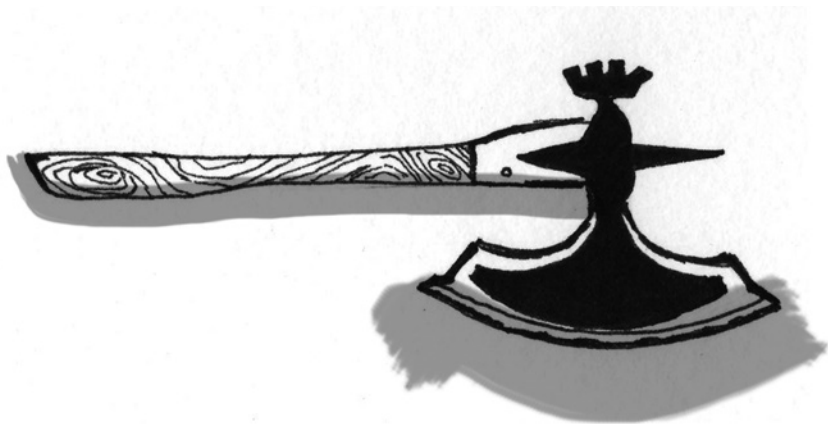
„Ale já...“

„Nejdřív se však najíme a napijeme, co říkáš?“ usmál se na něj cizinec a Sebastianův žaludek odpověděl hlasitým zakručáním za něj. „Musíš mít hlad! Jdeme do krčmy.“

„Ano, pane.“

„Jsem Damián z Davosu.“

„Panebože, Ďábel!“ ulítlo Sebastianovi a zrudl. Tak se přece jen nemýlil, když muže považoval za ďábla. Každé dítě ve Fragile znalo pověst tohoto rytíře. Byl královým oblíbencem a vedl si velmi dobře ve všech

bitvách, ve kterých pro svého krále riskoval život. Vysloužil si za to hojně statky a hraběcí titul.

Od jara toho roku měl hrabě z Davosu plné ruce práce. Králova sestřenice Izabela Krutá si začala dělat nároky na trůn a se svými bojovníky přepadala královy državy bez varování.

A král se opíral právě o Damiána z Davosu, který ho nikdy ve vyvolaných bitvách nezklamal. Nepřátele kosil jako obtížný hmyz.

Za deset let své služby králi nenašel přemožitele na bitevním poli ani v soubojích, na které ho pravidelně zvali. Byla na něj krátká i Izabela, která najímala vrahy jenom proto, aby jí statečného rytíře zbavili a uvolnili jí tak cestu k moci.

Ale Dábel z Davosu přežíval. Mezi lidmi se začalo šeptat, že má spolky s ďáblem. A mnozí hovořili o tom, že všechna pekelná síla je soustředěna v prstenu, který nosí rytíř na prstě. Ten šperk mu nejen dává sílu, ale i ho ochraňuje.

Sebastian polkl naprázdno a očima znovu sklouzl na prsten na rytířově prstě. Skutečně vypadal jako výrobek z pekla. Pověsti nelhaly. Jistě svého pána chrání.

Nebylo přece možné, aby se mu smrt tak dlouho vyhýbala, tím spíš, že bylo všeobecně známé, že Damián jde vždycky do největší válečné vřavy.

Sebastian tomu nemohl uvěřit. Ďábel! A on ho má přímo před očima.

„Ano, říkají mi tak,“ odušil Damián naprosto lidsky a pokračoval v cestě do krčmy.

„Pane... počkej,“ pípl Sebastian a trochu se narovnal, snad v naději, že vedle Damiána nebude vypadat tak malý.

„Copak?“

„Proč vlastně potřebuješ nového panoše?“

„Ten starý je mrtvý. Moji panoši nemívají moc dlouhou životnost.“

3. kapitola

Sebastian od té chvíle nepromluvil ani slovo. V hlavě měl zmatek. Samozřejmě se potřeboval nasytit, jak mu rytíř nabízel, ale rozhodně nestál o to nechat se někde zabít.

Cestou ke krčmě vyhodnocoval svou situaci a těsně předtím, než s Damiánem do hostince dorazili, dospěl k názoru, že se s rytířem dosyta nají a při vhodné příležitosti vezme do zaječích.

Na rameni mu v té chvíli přistála Damiánova ruka. Rytíř stiskl Sebastiana pevně, až chlapec bolestivě vyjekl.

Snad mi nechte myšlenky, napadlo Sebastiana a vyděšeně se otočil na Damiána.

„Ano, pane?“ Hlas se mu třásl jako listí ve větru.

„Vezmi koně a odveď ho do maštale za hostincem, pak za mnou přijď dovnitř.“

Sebastian s obavou uchopil otěže černého oře a trochu zatáhl. Kůň ho kupodivu bez zaváhání následoval. Sebastian si hlasitě oddechl a vedl koně svého nového pána ke stáji.

Napadlo ho, že když ho kůň tak dobře poslouchá, možná by si na něj mohl sednout a ujet z dosahu svého ďábelského pána, ale pak si to rozmyslel. Vidina šťavnaté pečinky mu nedovolila, aby myšlenku na útěk dotáhl ke skutečnosti.

Ze stájí už dlouho nikdo nevyvážel hnůj, soudě podle příšerného zápachu, který se linul až ven. Sebastian si zacpal dvěma prsty nos a nahlédl dovnitř. Mezi slámou se rojily stovky vypasených černých much, bzučely od stání ke stání a lezly po hromadách koňských kobližek, které se povalovaly všude kolem, třebaže k vidění tam byli jen tři koně – těžkopádný hnědý tahoun, bílý valach a rytířský jezdecký kůň, živý energický grošák.

Sebastian se podíval na koně svého pána. Vůbec se mu nechtělo v tomto odporném prostředí zanechávat tak vznešené zvíře. Pokrčil rameny a vycouval i s hřebcem z maštale.

Odvedl koně zpět před hostinec a přivázal ho k zábradlí. Zvedl hlavu, aby si krčmu dobře prohlédl. Na štítu přede dveřmi byl namalovaný jakýsi starý král na kolenou.

Sebastian vešel dovnitř a spatřil jídelnu, kde stála s rukama v bok velmi vysoká ošklivá žena a mračila se. „Nestůj tam tak, chlapče,“ utrhla se na něj. „Nebo jsi děvče?“

Sebastian zatajil dech a rozzlobeně sevřel ruce v pěst. „Ať jsi, co chceš, stojíš mi ve dveřích. Buď pojď dovnitř, nebo běž ven.“

„Patří ke mně,“ ozvalo se za ženou.

Damián seděl u dubového stolu přímo naproti dveřím, takže si ho našťestí Sebastian hned všiml a plaše ke svému pánovi přistoupil.

„Udělals, co jsem ti nakázal?“ spustil na něj černý rytíř a trochu se na židli narovnal.

„Ne, pane.“

„Proč ne?“

„Stáj byla špinavá a smrděla. Nechtěl jsem tam tvého krásného koně nechávat,“ šeptl Sebastian a nespouštěl zrak ze svého nového pána.

„Stáje jsou špinavé a smrdí, chlapče,“ sykl Damián a zhluboka si přihnul ze svého poháru.

